

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. J.,** zastoupený JUDr. Pavlem Šímou, advokátem se sídlem náměstí Republiky 38, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni,** se sídlem Hálkova 2790/14, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 10. 2012, č. j. 30 Af 1/2012 – 240,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 10. 2012, č. j. 30 Af 1/2012 - 240, byla zamítnuta žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o osvobození od soudních poplatků za řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 12. 12. 2011, č. j. 8747/11-1300-402419, č. j. 8748/11-1300-402419, č. j. 8751/11-1300-402419, č. j. 8753/11-1300-402419, č. j. 8755/11-1300-402419, č. j. 8758/11-1300-402419, č. j. 8761/11-1300-402419, č. j. 8765/11-1300-402419 až č. j. 8769/11-1300-402419, č. j. 8196/11-1100-401062, č. j. 8198/11-1100-401062 a č. j. 8199/11-1100-401062, kterými byla zamítnuta odvolání stěžovatele a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu v Kralovicích ze dne 21. 9. 2009, jimiž mu byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období I. - IV. čtvrtletí let 2005 - 2007 a dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2005, 2006 a 2007. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatel v potřebném rozsahu netvrdil, a již vůbec neprokázal, že nemá dostatečné prostředky. Tudíž ve vztahu ke skutečnosti, která je předpokladem k přiznání částečného osvobození od soudních poplatků a jedním z kumulativních předpokladů pro

úplné osvobození od soudních poplatků, neunesl břemeno tvrzení, natož pak břemeno důkazní. Z uvedeného důvodu nemohlo být žádosti stěžovatele o osvobození vyhověno.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že byl krajským soudem vyzván k úhradě soudního poplatku v částce 45.000 Kč, která přesahuje jeho majetkové možnosti. Stěžovatel žije v rodinném domku s manželkou na mateřské dovolené a třemi nezletilými dětmi, k nímž má vyživovací povinnost. Od 5. 9. 2011 je stěžovatel v pracovní neschopnosti a rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) ze dne 26. 10. 2012 mu byl přiznán invalidní důchod ve výši 5.203 Kč měsíčně. Je sice pravda, že v roce 2011 ještě provozoval autodopravu, ale v důsledku úrazu v září 2011 byl v pracovní neschopnosti a nyní je v invalidním důchodu. Stěžovatel tedy nemá, z čeho by soudní poplatek v požadované výši uhradil. Podle jeho názoru splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků a byly v řízení prokázány obsahem spisu. Krajský soud nesprávně věc právně posoudil, pokud listiny vyhodnotil tak, že u stěžovatele nejsou dány podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Tímto postupem je stěžovateli odňat přístup k soudu a spravedlnosti. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku splnění zákonných podmínek pro osvobození od soudních poplatků, protože stěžovatel nemá dostatečné prostředky, což dokládal rozhodnutím ČSSZ o přiznání invalidního důchodu prvního stupně.

V této souvislosti je nutno zdůraznit, že důvodem zamítnutí stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudních poplatků nebyla nedostatečnost prostředků na zaplacení soudních poplatků, ale skutečnost, že stěžovatel uvedl neúplná a nevěrohodná tvrzení ohledně svých osobních, majetkových a výdělkových poměrů. Krajský soud tedy nehodnotil, zda stěžovatelovy poměry odůvodňují osvobození od soudních poplatků.

Předpokladem vyhovění žádosti o osvobození od soudních poplatků je řádné splnění povinnosti tvrzení a důkazní. Ke splnění této povinnosti byl stěžovatel vyzván krajským soudem usnesením ze dne 5. 3. 2012, č. j. 30 Af 1/2012 - 200, a následně ještě přípisem ze dne 29. 6. 2012, č. j. 30 Af 1/2012 - 230. Podle stěžovatelova tvrzení a jím předložených listinných důkazů krajský soud zjistil, že jediným pravidelným příjmem 5-ti členné rodiny byl v rozhodné době rodičovský příspěvek stěžovatelovy manželky ve výši 3.800 Kč. Současně stěžovatel uvedl, že sice vzhledem k utrpěnému zranění již nemůže řídit nákladní vozidla, ale přijal za sebe do pracovního poměru jiného řidiče, dále že během pracovní neschopnosti se snaží řídit chod své živnosti spolu se synem a že ve firmě je zaměstnáno 7 pracovníků. Z těchto tvrzení krajský soud logicky dovodil, že podnikatelská činnost stěžovatele ukončena nebyla, a že tudíž má i určité příjmy ze svého podnikání. Výši skutečných příjmů z podnikatelské činnosti však stěžovatel i přes výzvu soudu

nesdělil. Závěr vyjádřený krajským soudem v napadeném usnesení, že stěžovatel uvedl nevěrohodné, resp. neúplné, údaje je tedy správný. Nevěrohodnost a neúplnost tvrzení stěžovatele ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků vylučuje, aby jeho žádosti bylo vyhověno.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

O návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť rozhodnutím ve věci bez zbytečného odkladu odpadl důvod pro rozhodování o odkladném účinku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníku řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu